

Pirmas skyrius

Pedingtonas drumsčia ramybę

– Žinau, kad nuolat tai kartoju, – sušuko ponias Braun, ant virtuvinių svarstyklių padėjusi didžiulį agurotį, – bet nė neabejoju, kad Pedingtonas tiesiog gimęs būti sodininku. Ar matėt, koks agurotis? Jis viršijo savo paties rekordą daugiau nei dviem šimtais gramų.

– Hmm, – pratarė ponias Berd. – Gerai, sutinku dėl vieno: sodininkystė geriau nei dykinėjimas, ir puiku, kad Pedingtonas bent jau turi kuo užsiimti. Jau kelias savaites dėl jo nekilo jokių rūpesčių.

Laikydamosi senų prietarų, Braunų namų šeimininkė skubiai pabeldė į medį, kad tik neprisikalbėtų. Tada akimis nusekė judantį rudos spalvos siluetą su beforme skrybėle ir apsitrynusiu bajiniu paltuku. Jis nusileido žemyn sodo takeliu ir dingo už avietyno įrengtoje pašiūrėje.

Ponia Berd niekada nebūdavo patenkinta jokia Pedingtono veikla, jei šis ilgam pranykdavo iš akių. O dabar meškiukas taip domėjosi sodininkyste, kad tai ėmė kelti nerimą.

Vis dėlto net poniai Berd teko pripažinti, kad jau kurį laiką Vindzoro sodų trisdešimt antrajame name tvyrojo nepaprasta ramybė.

Viskas prasidėjo, kai vieną dieną Pedingtonas grįžo namo iš turgaus nešinas milžinišku paku įvairiausių sėklų, kurias įsigijo už nedidelę penkių pensų kainą. Tuo metu atrodė, kad tai puikus pirkinys, ir ponas Braunas labai džiaugėsi leisdamas meškiukui turėti sodo kampelį. Keletą vakarų Pedingtonas buvo labai užsiėmęs skaičiuodamas sėklas ir tikrindamas, kad nė viena iš jų neprikibtų jam prie letenų. Prieš sodindamas surūšiavo jas pagal dydį į atskiras krūveles.

Tik ponią Berd kamavo bloga nuojauta.

– Vargas sėklų pardavėjui, jei iš jų niekas neišaugs, – tai tarusi ji pastebėjo, kad ant sėklų pakelio užrašyta penkiolikos pensų kaina. – Manau, gali kilti nemalonumų.

Tačiau, nepaisant ponios Berd nuogąstavimų, po kelių savaičių pirmosios sėklos pradėjo leisti daigus ir Pedingtono sklypelis akimirksniu sužaliavo, o galop net nustelbė likusią sodo dalį.

Nuo tos akimirkos Pedingtonas didžiąją dalį laisvo laiko leisdavo lauke, o kai pradėjo į namus tempti daržoves ir gėles, visiems teko pritarti poniai Braun, kad šis meškis tiesiog gimęs būti sodininku.

– Turiu pasakyti, kad sodas šiuo metu atrodo kaip iš paveikslėlio, – toliau kalbėjo ji, priėjusi padėti poniai Berd plauti indų. – Net ponas Karis šįryt šūktelėjo, kaip viskas gražu.

– Kiek pažįstu poną Kari, – prabilo ponia Berd apniukusiu veidu, – tikriausiai jis ko nors siekė. Juk paprastai nedalija pagyrų be svarios priežasties.

– Gal jis nori pigiau gauti daržovių, – garsiai mąstė ponia Braun. – Juk žinai, koks yra šykštus.

– Ponui Kariui pasisekė su šiuo meškiuku, – atsakė ponia Berd. – Dar ir kaip, matant jo paties sodo būklę. Kokia gėda.

Pono Kario veja buvo apaugusi piktžolėmis ir ponia Berd piktokai šnairuodavo, kai tik smarkesnis vėjas atpūsdavo sėklų per tvorą į jų sodą.

– Nors ir keista, – tarė ponia Braun, – manau, jis kaip tik ketino imti vejąpjavę, kai kalbėjo su manimi. Galbūt ruošiasi tvarkytis.

– Nespręskime iš anksto, – prunkštelėjo ponia Berd. – Patikėsiu tik išvydusi savo akimis. Greičiau jau duos darbo kokiam vargšeliui savanoriui skautui, negu imsis pats.

Ponia Berd kelis kartus smarkiai šluoste patrynė indą, bet jeigu kalbėdama būtų mačiusi poną Kari,

tikriausiai būtų prunkštelėjusi dar garsiau. Kaip tik tuo metu Braunų kaimynas per tvorą spoksojo į Pedingtoną, nutaisęs labai gudrią veido išraišką.

Nenujausdamas jokieo pavojaus, meškiukas sėdėjo ant žemės lopinėlio už avietyno ir tvarkė savo sąskaitas. Ponia Berd už visas užaugintas daržoves mokėjo jam tiksliai pagal nustatytus įkainius ir, nors ji kruopščiai užrašydavo visus jo pardavimus, Pedingtonas buvo iš rizikuoti nelinkusių meškiukų, todėl mėgo du kartus pasitikrinti, tvarkydamas savo paties apskaitą. Vos tik knygelėje užrašė AGUROČEI – LIABAI DIDELI – VIENAS, ryto orą sudrebino pono Kario balsas.

– Meškiuk! – užriaumojo jis. – Ką darai, meškiuk? Ar tik neužmigai ant laurų?

Pedingtonas, išgirdęs pono Kario balsą, sunerimęs pašoko.

– Ak ne, pone Kari! – sušuko atsigavęs po šoko. – Aš tik sėdėjau tarp savo begonijų.

Ponas Karis įtariai nužiūrėjo meškiuką, bet šis atsakė nuoširdžiu žvilgsniu.

Apsidairius po Pedingtono sodą, pono Kario veidas vėl įgavo gudrią išraišką.

– Džiaugiuosi matydamas, meškiuk, kad esi toks šiuolaikiškas, – tarė jis. – Svarsčiau, ar nenorėtum užsidirbti penkių pensų, jei turėtum kelias laisvas minutes.

– Ee... taip, žinoma, pone Kari, – abejodamas tarė Pedingtonas. Iš patirties jau žinojo, kad bet koks darbas, už kurį ponas Karis pasirengęs mokėti penkis pensus, užtruks kur kas ilgiau nei kelias minutes, bet iš mandagumo nutylėjo.

– Ar moki laipioti medžiais? – paklausė ponas Karis.

– O taip, – reikšmingai atsakė Pedingtonas. – Meškiukai puikiai laipioja.

– Tai gerai, – tarė ponas Karis, mostelėdamas ranka į didelį medį šalia savo namo. – Gal norėtum nuskinti man keletą obuolių?

– Labai ačiū, pone Kari, – padėkojo Pedingtonas ypač nustebęs, kad už kelis nuskintus obuolius bus sumokėti penki pensai.

– Ak, ir kol būsi ten, viršuje, – lyg niekur nieko pridūrė ponas Karis, – reikės nupjauti vieną pavojingą šaką. Gaila, turiu išeiti, bet labai malonu, kad pasisiūlei, meškiuk. Tikrai labai malonu.

Pedingtonui nė nespėjus praverti burnos, ponas Karis iš už nugaros ištraukė pjūklą su virve ir parodė įtartina šaką.

– Dabar nepamiršk, – paliepė jis, perduodamas įrankius per tvorą, – vieną šios virvės galą pririšk prie šakos, o iš kito sumegzk kilpą ir nuleidęs ant žemės užnerk ant kokio sunkaus daikto. Tai pats svarbiausias dalykas, nes kitaip šaka gali per greitai nulūžti ir pridaryti žalos. Tikrai nenoriu grįžęs rasti išdaužytų langų. O jei baigsi šias užduotis, kol aš grįšiu, – toliau kalbėjo ponas Karis, – galbūt norėsi nupjauti man žolę. Aš paruošiau žoliapjovę ir, jei viską gerai atliksi, galėsi gauti dar penkis pensus.

Tai taręs ponas Karis apsisuko ir nuėjo link savo namo, palikdamas susirūpinusį Pedingtoną su virve letenose. Meškiukas buvo tikras, kad nieko neatsakė ponui Kariui apie jo šakų kirtimą, o ką jau kalbėti apie žolės pjovimą. Tačiau Braunų kaimynas mokėjo taip supainioti mintis, kad kiti žmonės visad suabejodavo, ką jie pasakė, o ko – ne.

Jei būtų reikėję tiesiog nupjauti žolę, Pedingtonas būtų galėjęs apsimesti, kad kažkas netyčia įstrigo jam ausyje ir todėl gerai nenugirdo, tačiau tyrinėdamas pono Kario medį meškiukas giliai susimąstė.

Po kelių minučių jis pašoko ir pradėjo skubiai ruoštis. Pedingtonui patiko laiptoti medžiais ir pjaustyti šakas. Galimybė daryti abu dalykus tuo pačiu metu atrodė labai gera mintis, tuo labiau kito žmogaus sode.

Vis dėlto, pasidairęs kokio sunkaus daikto, prie kurio galėtų pritvirtinti virvę, nusprendė, kad tai lengviau pasakyti nei padaryti. Artimiausias objektas buvo pono Kario tvora, tokia sutręšusi, kad ėmė trupėti tiesiog Pedingtono letenose, kai šis bandė užrišti vieną iš savo ypatingųjų mazgų.

Galų gale meškiukas apsistojo prie pono Kario žoliapjovės, kuri pasirodė daug tvirtesnė. Dėl viso

pikto apie rankeną surišo dvigubą mazgą ir ėmė lipti į obelį, pasirūpinęs pjūklų ir mėgstamo marmelado stiklainiu.

Pono Kario medis buvo gana senas, ir Pedingtonui nepatiko, kaip jis girgždėjo. Galų gale meškiukas įsitašė šalia šakos, kurią reikėjo nupjauti, ir, įsitikinęs, kad kitas virvės galas tvirtai pririštas, įmerkė leteną į marmelado indelį, ruošdamasis svarbiai akimirkai.

Pedingtonas labai mėgo marmeladą. Dažnai jį naudodavo ne tik valgiui, bet ir begalei kitų dalykų. Dabar, atidžiau apžiūrėjęs pono Kario pjūklą, meškiukas suvokė, kad marmeladas gali būti labai naudingas prireikus sutepti ašmenis. Pjūklo dantų buvo likę nelabai daug, o ir iš tų likusiųjų dauguma aptraukti rūdimis, kiti keistai pakrypę.

Paskutinį kartą patikrinęs, ar viskas yra taip, kaip ir turėtų būti, Pedingtonas suėmė pjūklą abiem letenomis, užsimerkė ir pradėjo šokinėti aukštyn ir žemyn, braukdamas pjūklų per šaką.

Anksčiau Pedingtonas manydavo, kad pjauti – gana nelengvas darbas, bet šįsyk viskas, regis, klostėsi sklandžiai. Tiesą sakant, pono Kario medis atrodė dar blogiau nei jo pjūklas ir po kelių minučių pastangų

pasigirdo garsus triokštelėjimas – lūžusi šaka galų gale nukrito žemyn.

Kai medis liovėsi siūbuoti, Pedingtonas atsimerkė ir pažvelgė į apačią. Laimei, šaka gulėjo beveik ten, kur jis ir planavo ją dėti. Meškiukas pajuto didžiulį palengvėjimą, kai nusiropštė nuo medžio apžiūrėti savo pastangų rezultato. Juk nedažnai darbai, atliekami ponui Kariui, pavykdavo iš pirmo karto. Pedingtonas patenkintas keletą minučių pasėdėjo ant nupjautos šakos, kol atgavo kvapą.

Atkreipęs dėmesį į pievelę, meškiukas pasigailėjo, kad išgirdo pono Kario prašymą ją nupjauti. Žolės buvo be galo daug, negana to, ji kone siekė kelius ir net atsistojus nebuvo aišku, kur baigiasi veja ir kur prasideda kita sodo dalis.

Kaip tik tada, kai ėmėsi ieškoti žoliapjovės, kad galėtų pradėti darbą, Pedingtonas patyrė pirmąjį tos dienos sukrėtimą. Nors nuo pašiūrės driekėsi ilgas takelis per žolę ir buvo likusios dvi gilios ratų žymės ten, kur stovėjo pono Kario žoliapjovė, dabar jos niekur nebesimatė.

Pedingtono bėdos niekad nevaikščiodavo po vieną, tad, vos nenuvirtęs iš nuostabos dėl pirmo sukrėtimo, jis netikėtai sulaukė ir antrojo.